

Dorp van zand

'Jasper, Kim, hebben jullie alles?' roept mama terwijl ze de voordeur dichttrekt. Jasper en Kim zitten al in de auto. Jasper heeft de portieren wijd opengezet, want het is snikheet in de auto.

Kim leunt over de achterbank en kijkt in de grote tas die in de bagageruimte staat. 'Schepnet, emmer, schopjes, zeefje...' somt ze op. 'Oké?'

Jasper knikt. Hij roept: 'Ja mam. Zullen we nu gaan? Ik smelt bijna!'

Als ze een half uurtje later het strand op lopen, kijkt mama bezorgd naar de lucht. 'Nou zeg, het is hier gewoon een beetje bewolkt. Dat had het weerbericht toch niet opgegeven?'

'Geef niets, mam. Het is toch lekker warm?' roept Kim, terwijl ze snel haar rok en shirt uittrekt.

Jasper grinnikt. 'Nu hoeft u ons gelukkig ook niet in te smeren met die kleverige zonnebrand, mam.'

Kim stoot haar broertje aan. 'Wie het eerste in het water is?'

'Oké! Mam, telt u af?'

Mama knikt. 'Drie... twee... één...' En weg zijn ze. Jasper doet zijn uiterste best om te winnen, maar hij weet hoe snel Kim kan rennen. Precies tegelijk bereiken ze de rand van het water. Maar daar struikelt Jasper over een kuil die een paar kinderen hebben gegraven. Met een kreet stort hij voorover, het water in. Proestend komt hij overeind, terwijl hij het zand van zijn mond veegt. 'Bah...!'

Kim is doorgerend, en duikt het water in. 'Jasper, kom! Moet je kijken hoe helder het water hier is!'

Jasper zwemt naar haar toe. 'Wauw, ik kan gewoon mijn tenen zien!' Hij neemt een hap lucht en duikt naar de bodem. In het zand ziet hij een paar garnaltjes zwemmen. Kim duikt ook naast hem.

Hij wijst naar de garnaltjes. Ze knikt. 'Mooi,' gebaart ze.

Als ze na een poosje zwemmen het strand weer oplopen, is de zon helemaal verdwenen achter een dikke wolk.

Kim bibbert. 'Ik vind het koud.'

Jasper knikt. 'Het is volgens mij ook harder gaan waaien.'

Ze slaan een handdoek om zich heen en gaan bij mama op het picknickkleed zitten.

'Ik ga het water niet meer in hoor,' zegt Kim. 'Het kippenveld staat op mijn armen.'

'Ja, het is wel jammer hè, dat het weer zo verandert,' zegt mama. 'Daar gaat onze fijne strandmiddag.'

Kim gaat op haar rug liggen en trekt de handdoek als een deken over zich heen.

Jasper staart over het water. In de verte ziet hij een zeilboot heel schuin gaan. Het waait daar blijkbaar nog harder dan hier op het strand. Mama leest in een tijdschrift. 'Hé jongens, moet je kijken hoe mooi dit gemaakt is!' zegt ze opeens. Ze wijst naar een foto in het tijdschrift.

Jasper en Kim bekijken de foto's. 'Zandsculpturen op de Veluwe', staat er boven. Op de foto's zien ze beelden van dieren, mensen en gebouwen. 'Is dat echt helemaal van zand gemaakt?' vraagt Kim verbaasd. Mama knikt. 'Maar stort dat niet in dan?' vraagt Jasper zich af.

'Ze schijnen een speciaal soort rivierzand te gebruiken, dat goed aan elkaar blijft kleven,' antwoordt mama.

Jasper kijkt peinzend om zich heen. 'Zou het met dit zand ook kunnen?'

Kim springt op. 'Vast wel!' roept ze. 'Gewoon eerst goed natmaken en in de emmer aanstampen.'

Kom op, Jasper, dan gaan wij ook zo'n zandsculptuur maken!'

Ze pakt de emmer en rent naar de vloedlijn. Daar schept ze de emmer vol met nat zand. Ze drukt het zand met de hiel van haar voet stevig aan. Vervolgens loopt ze terug naar de handdoeken en veegt ze met haar hand een stuk strand vlak. Daar kiepert ze de emmer voorzichtig leeg. Tevreden bekijkt ze het torentje van zand. 'Zie je wel, blijft prima staan.' Met haar vinger trekt ze er voorzichtig een paar lijntjes in.

'Wat zullen we dan gaan maken?' vraagt Jasper.

Ze denken even na. Kim kijkt naar het torentje van zand. 'Ik heb een idee! Laten we een kabouterdorpje maken. De vorm van de emmer is net een klein huisje. Dan maken we van wat wier de daken.'

'Wat een leuk idee, Kim!' zegt mama. Ze zoekt even in haar tas en haalt dan een broodmes en een vork tevoorschijn. 'Kijk, hiermee kun je in het zand raampjes en deurtjes snijden.'

Jasper en Kim gaan enthousiast aan de slag, en al snel verschijnt er een heus dorp van kabouterhuisjes, compleet met slootjes, straatjes, en in het midden een parkje rondom een vijvertje, met bankjes waar de kaboutertertjes op kunnen zitten.'

De hele middag zijn ze druk in de weer. Zelfs mama helpt mee. Eindelijk is het dorpje klaar. 'Gaan jullie allebei aan een kant van het dorpje zitten, dan maak ik een paar foto's van jullie kunstwerk,' zegt mama. Trots gaan Jasper en Kim er naast zitten. Mama maakt er ook een filmpje van. Dan klinkt er opeens geblaf van honden. Geschrokken kijkt Kim om. Een stukje verder komt een mevrouw aanlopen. Om haar heen springen drie grote honden wild in het rond. De mevrouw pakt een bal en gooit hem weg, precies in hun richting. De bal vliegt gelukkig over hun hoofden en ploft een eindje verder in het zand. De drie honden rennen enthousiast de bal achterna. 'Pas op!' roept Jasper nog, terwijl hij achteruit springt. Kim zwaait druk met haar armen om de honden te stoppen. Maar de honden zijn veel te uitgelaten, en rennen zonder te kijken dwars door het kabouterdorp. Huisjes storten in, de vijver ligt vol zand en alle straatjes zijn kapot. Met tranen van boosheid kijkt Kim de honden na. De mevrouw loopt naar hen toe en slaat haar handen voor haar mond. 'O, wat erg!' zegt ze. 'Het is mijn schuld, ik had die bal niet deze kant op moeten gooien. Wat vind ik dit vervelend!' Ze kijkt er zo schuld bewust bij dat Jasper gewoon een beetje medelijden met haar krijgt. Hij kijkt nog eens naar het verwoeste dorp. 'Er is een tornado geweest, en die trok recht over het dorpje,' verzint hij. Hij gaat op zijn knieën zitten, en legt wat wier op één van de huisjes die nog een beetje overeind staat. 'Kijk, de kaboutertertjes zijn al bezig de schade te repareren.'

Mama schiet in de lach. 'Wat ben je toch een fantast, Jasper!'

Dan breekt de zon opeens weer door de wolken. Ze voelen de warme stralen op hun lijf. Kim kijkt omhoog. 'Kijk nou, de lucht wordt weer helemaal blauw. Zullen we nog even een duik nemen, Jasper?'

'Goed idee!' zegt Jasper. 'Wie het eerste in het water is?'